ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 10ης Φεβρουαρίου 2011 *

Στην υπόθεση C-30/10,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Linköpings tingsrätt (Σουηδία) με απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2009, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 19 Ιανουαρίου 2010, στο πλαίσιο της δίκης

Lotta Andersson

κατά

Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Schiemann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Prechal και E. Jarašiūnas, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten, εκπροσωπούμενο από τον S. Granath, advokat,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Falk και τον A. Engman,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Muñoz Pérez,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J. Enegren,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 10, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (ΕΕ L 283, σ. 23), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2002/74/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Σεπτεμβρίου 2002 (ΕΕ L 270, σ. 10, στο εξής: οδηγία 80/987).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της L. Andersson και του Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten (εποπτεύουσας αρχής για τις δικαστικές εκκαθαρίσεις), όσον αφορά το δικαίωμα της L. Andersson προς ικανοποίηση ανεξόφλητης απαιτήσεως απορρέουσας από σχέση εργασίας στο πλαίσιο πτωχεύσασας επιχειρήσεως η οποία είχε δύο μετόχους, μία εκ των οποίων ήταν η L. Andersson.

Το νομικό πλαίσιο

Η κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης

Η οδηγία 80/987

3 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 80/987, η οδηγία αυτή ισχύει για τις απαιτήσεις μισθωτών από συμβάσεις εργασίας ή από σχέσεις εργασίας κατά εργοδοτών σε κατάσταση αφερεγγυότητας, υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος, 1 της εν λόγω οδηγίας.

4 Το άρθρο 10, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 80/987 ορίζει ότι η οδηγία αυτή δεν θίγει την ευχέρεια των κρατών μελών να αρνούνται ή να περιορίζουν την υποχρέωση πληρωμής του άρθρου 3 της εν λόγω οδηγίας ή την υποχρέωση εγγυήσεως του άρθρου 7 της ίδιας οδηγίας, στις περιπτώσεις που ο μισθωτός εργαζόμενος κατείχε, μόνος ή από κοινού με τους εγγυτέρους συγγενείς του, ουσιώδες μέρος της επιχειρήσεως ή της εγκαταστάσεως του εργοδότη και ασκούσε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητές της.

Η οδηγία 2008/94/ΕΚ

5 Δεδομένου ότι η οδηγία 80/987 τροποποιήθηκε επανειλημμένως και ουσιωδώς, κωδικοποιήθηκε, για λόγους σαφήνειας και εξορθολογισμού, με την οδηγία 2008/94/ΕΚ

του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ L 283, σ. 36).

6 Η έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2008/94 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θέτουν περιορισμούς στην ευθύνη των οργανισμών εγγύησης, περιορισμούς οι οποίοι πρέπει να είναι συμβατοί με τον κοινωνικό στόχο της οδηγίας και μπορούν να λαμβάνουν υπόψη τα διαφορετικά επίπεδα των απαιτήσεων.»

7 Το άρθρο 3 της οδηγίας αυτής ορίζει:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, έτσι ώστε οι οργανισμοί εγγύησης να εξασφαλίζουν, με την επιφύλαξη του άρθρου 4, την πληρωμή των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών που απορρέουν από συμβάσεις εργασίας ή από σχέσεις εργασίας περιλαμβανομένης, όποτε αυτό προβλέπεται από την εθνική νομοθεσία, της καταβολής αποζημιώσεων σε περίπτωση λύσεως της σχέσεως εργασίας.

Οι απαιτήσεις τις οποίες αναλαμβάνει ο οργανισμός εγγύησης είναι όσες αφορούν ανεξόφλητες αμοιβές εργασίας που αντιστοιχούν σε περίοδο που προηγείται ή/και, ενδεχομένως, έπεται μιας ημερομηνίας, την οποία προσδιορίζουν τα κράτη μέλη.»

8 Κατά το άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα που διασφαλίζουν ότι, στο πλαίσιο των εθνικών συστημάτων υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης, η μη καταβολή στους αντίστοιχους ασφαλιστικούς φορείς υποχρεωτικών εισφορών οφειλόμενων από τον εργοδότη, πριν από την επέλευση της αφερεγγυότητας του, δεν θίγει το δικαίωμα του μισθωτού για παροχές εκ μέρους αυτών των ασφαλιστικών φορέων, υπό την προϋπόθεση ότι από τους μισθούς που πληρώθηκαν έγινε παρακράτηση των εισφορών των μισθωτών.»

9 Το άρθρο 12 της οδηγίας 2008/94 ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία δεν θίγει την ευχέρεια των κρατών μελών:

α) να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα που αποσκοπούν την αποτροπή καταχρήσεων·

β) να αρνούνται ή να περιορίζουν την υποχρέωση πληρωμής του άρθρου 3 ή την υποχρέωση εγγυήσεως του άρθρου 7, αν είναι φανερό ότι η εκπλήρωση της υποχρεώσεως δεν δικαιολογείται λόγω της υπάρξεως ιδιαιτέρων δεσμών μεταξύ του μισθωτού και του εργοδότη και [κοινών συμφερόντων] που πραγματώνονται με συμπαιγνία μεταξύ τους·

γ) να αρνούνται ή να περιορίζουν την υποχρέωση πληρωμής που αναφέρεται στο άρθρο 3 ή την υποχρέωση εγγύησης που αναφέρεται στο άρθρο 7, όταν ο μισθωτός κατέχει μόνος ή από κοινού με τους εγγυτέρους συγγενείς του, ένα ουσιώδες μέρος της επιχείρησης ή της εγκατάστασης του εργοδότη και ασκεί σημαντική επιρροή στις δραστηριότητές του.»

Η εθνική κανονιστική ρύθμιση

10 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου περί θεσπίσεως εγγυήσεως για την καταβολή των μισθών (lönegarantilagen 1992:497, SFS 1992, nº 497) ορίζει ότι το Δημόσιο υποχρεούται να ικανοποιεί τις σχετικές με μισθούς απαιτήσεις των μισθωτών έναντι εργοδοτών οι οποίοι έχουν κηρυχθεί αφερέγγυοι στη Σουηδία ή σε άλλη Σκανδιναβική χώρα.

11 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ίδιου αυτού νόμου, σε περίπτωση πτωχεύσεως, η υποχρέωση του Δημοσίου προς καταβολή λόγω της εγγυήσεως ισχύει για τις απαιτήσεις που αφορούν μισθούς ή άλλες αμοιβές, καθώς και συντάξεις, οι οποίες είναι προνομιακές σύμφωνα με το άρθρο 12 ή το άρθρο 13 του νόμου περί του δικαιώματος προτιμήσεως (förmånsrättslagen 1970:979, SFS 1970, nº 979).

12 Ωστόσο, κατά το άρθρο 7 a του νόμου περί θεσπίσεως εγγυήσεως για την καταβολή των μισθών, η υποχρέωση καταβολής λόγω της εγγυήσεως δεν αφορά τους μισθωτούς του άρθρου 12, έκτο εδάφιο, του νόμου περί του δικαιώματος προτιμήσεως.

13 Κατά το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, του νόμου περί του δικαιώματος προτιμήσεως, το γενικό προνόμιο ισχύει για την απαίτηση καταβολής μισθού ή άλλης αμοιβής λόγω έμμισθης απασχολήσεως.

14 Το άρθρο 12, έκτο εδάφιο, του ίδιου νόμου ορίζει ότι, αν ο πτωχεύσας οφειλέτης είναι έμπορος, ο μισθωτός ο οποίος κατείχε, μόνος ή από κοινού με τους εγγύτερους συγγενείς του, ουσιώδες μέρος της επιχειρήσεως και ασκούσε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητές της, εντός του εξαμήνου προ της αιτήσεως θέσεως υπό εκκαθάριση, δεν δικαιούται οιασδήποτε προνομιακής μεταχειρίσεως βάσει του άρθρου αυτού, όσον αφορά την αμοιβή ή τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

15 Η Linköpings Ridskola AB (στο εξής: Linköpings Ridskola) κηρύχθηκε σε πτώχευση στις 23 Δεκεμβρίου 2008. Η L. Andersson, ενάγουσα της κύριας δίκης, η οποία, από το 1996 έως το 2008 ζούσε σε ελεύθερη ένωση με τον M. Andersson, κατείχε, όπως και ο τελευταίος, το 50 % των μετοχών της εταιρίας αυτής.

16 Η L. Andersson απέκτησε τις μετοχές της με δωρεά το 2006 και εργαζόταν στη Linköpings Ridskola από τα μέσα της δεκαετίας του'90. Υπήρξε αναπληρωματικό μέλος του διοικητικού συμβουλίου της και είχε δικαίωμα να υπογράφει μόνη της ως εκπρόσωπος της εταιρίας, μέχρις ότου ο M. Andersson, τακτικό μέλους του διοικητικού συμβουλίου, αποφάσισε, στις 20 Νοεμβρίου 2008, να της αφαιρέσει το δικαίωμα υπογραφής.

17 Στις 12 Ιανουαρίου 2009, ο σύνδικος της πτωχεύσεως δεν δέχθηκε ότι η L. Andersson εδικαιούτο εγγυήσεως των εκ μισθών απαιτήσεών της, βάσει του νόμου περί θεσπίσεως εγγυήσεως για την καταβολή των μισθών, με την αιτιολογία ότι η L. Andersson κατείχε ουσιώδες μέρος της εν λόγω εταιρίας και είχε ασκήσει σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της εταιρίας αυτής, εντός του εξαμήνου προ της αιτήσεως θέσεώς της υπό εκκαθάριση, και ότι, ως εκ τούτου, δυνάμει του άρθρου 12, έκτο εδάφιο, του νόμου περί του δικαιώματος προτιμήσεως, δεν μπορούσε να τύχει του προνομίου του εν λόγω άρθρου 12.

18 Με την προσφυγή της ενώπιον του Linköpings tingsrätt, η L. Andersson ζήτησε την καταβολή του μισθού της για τον Δεκέμβριο του 2008 και για μέρος του Ιανουαρίου του 2009, καθώς και αποζημίωση προμηνύσεως και αποζημίωση λόγω μη ληφθείσας αδείας, συνολικού ύψους 138 240 SEK νομιμοτόκως. Ισχυρίστηκε ότι ετύγχανε του προνομίου που προβλέπει το άρθρο 12 του νόμου περί του δικαιώματος προτιμήσεως και ότι η κατάστασή της δεν ενέπιπτε στο εν λόγω άρθρο 12, έκτο εδάφιο, διότι, μολονότι αληθεύει ότι κατείχε ουσιώδες μέρος της Linköpings Ridskola, κατά την

ημερομηνία της αιτήσεως για τη θέση της εταιρίας αυτής υπό εκκαθάριση δεν ασκούσε σημαντική επιρροή στην εταιρία αυτή και δεν μπορούσε να τη διευθύνει.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Linköpings tingsrätt αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Συμβιβάζεται προς το άρθρο 10, στοιχείο γ΄, της οδηγίας [...] 80/987 [...] εθνική διάταξη η οποία αποκλείει έναν εργαζόμενο από το δικαίωμα προτιμήσεως (προνόμιο) λόγω του ότι αυτός, μόνος του ή από κοινού με τους εγγύτερους συγγενείς του, εντός του εξαμήνου προ της υποβολής αιτήσεως για τη θέση υπό εκκαθάριση, κατείχε σημαντικό μέρος της επιχειρήσεως και ασκούσε σημαντική επιρροή στη δραστηριότητά της;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

20 Παρατηρείται κατ' αρχάς ότι το προδικαστικό ερώτημα σκοπεί στην ερμηνεία του άρθρου 10, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 80/987, ενώ, όπως ορθώς επισήμαναν στις γραπτές παρατηρήσεις τους το εναγόμενο της κύριας δίκης, η Ισπανική Κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης η οποία είναι κρίσιμη για την ανάλυση της υποθέσεως της κύριας δίκης, λαμβανομένου υπόψη του ότι η οικεία εταιρία κηρύχθηκε σε πτώχευση στις 23 Δεκεμβρίου 2008, είναι η οδηγία 2008/94, η οποία άρχισε να ισχύει στις 17 Νοεμβρίου 2008. Η εν λόγω οδηγία 2008/94 κωδικοποίησε την οδηγία 80/987 και περιέχει, κατ' ουσίαν, τις ίδιες διατάξεις με την τελευταία αυτή οδηγία. Ως εκ τούτου, το άρθρο 12, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 2008/94 επαναλαμβάνει επί λέξει το περιεχόμενο του άρθρου 10, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 80/987.

21 Συνεπώς, πρέπει να αναδιατυπωθεί το υποβληθέν από το αιτούν δικαστήριο ερώτημα, υπό την έννοια ότι με αυτό ζητείται να διευκρινισθεί αν το άρθρο 12, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 2008/94 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει διάταξη του εθνικού δικαίου αποκλείουσα μισθωτό εργαζόμενο από το ευεργέτημα της εγγυήσεως όσον αφορά την ικανοποίηση των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών εργαζομένων με την αιτιολογία ότι κατείχε, μόνος του ή από κοινού με τους εγγύτερους συγγενείς του, ουσιώδες μέρος της οικείας επιχειρήσεως και άσκησε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως αυτής, εντός του εξαμήνου προ της αιτήσεως για τη θέση της εν λόγω επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση.

22 Σημειωτέον, συναφώς, ότι η οδηγία 2008/94 θεσπίζει, στο άρθρο 3, υποχρέωση ικανοποιήσεως των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών εργαζομένων, ενώ το άρθρο 12, στοιχείο γ΄, της ίδιας αυτής οδηγίας παρέχει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να αρνούνται ή να περιορίζουν την υποχρέωση αυτή σε περίπτωση που ο μισθωτός κατείχε, μόνος ή από κοινού με τους εγγύτερους συγγενείς του, ουσιώδες τμήμα της επιχειρήσεως ή της εγκαταστάσεως του εργοδότη και ασκούσε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητές της.

23 Το άρθρο 12, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 2008/94 δεν προβλέπει καμία προθεσμία εντός της οποίας η κατοχή ουσιώδους τμήματος της οικείας επιχειρήσεως και η σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως αυτής πρέπει να έχουν σημειωθεί προκειμένου να είναι δυνατό να προβληθεί άρνηση ή περιορισμός της εν λόγω υποχρεώσεως εξοφλήσεως. Προκειμένου να κριθεί αν η διάταξη αυτή επιτρέπει τον καθορισμό εξάμηνης προθεσμίας, όπως προβλέπεται από την επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική νομοθεσία, πρέπει να εξετασθούν η οικονομία της εν λόγω διατάξεως και οι σκοποί τους οποίους επιδιώκει.

24 Συναφώς, από την έβδομη αιτιολογική σκέψη και από το άρθρο 12, στοιχεία α΄ έως γ΄, της οδηγίας 2008/94 προκύπτει ότι ο νομοθέτης δεν επιθυμούσε να θίξει τη δυνατότητα των κρατών μελών να θέτουν όρια στην ευθύνη των οργανισμών εγγυήσεως σε ορισμένες περιπτώσεις, μεταξύ των οποίων οι περιγραφόμενες στο εν λόγω άρθρο 12, στοιχείο γ΄. Το τελευταίο στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στο σιωπηρό τεκμήριο ότι, ένας μισθωτός ο οποίος, συγχρόνως, κατείχε ουσιώδες μέρος της οικείας επιχειρήσεως και ασκούσε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως

αυτής μπορεί, εξ αυτού του λόγου και μόνον, να ευθύνεται εν μέρει για την αφερεγγυότητα της επιχειρήσεως αυτής.

25 Πάντως, η δυνατότητα αυτή πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα του κοινωνικού σκοπού της οδηγίας 2008/94, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση σε όλους τους μισθωτούς εργαζομένους μιας ελάχιστης προστασίας εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, διά της ικανοποιήσεως των ανεξόφλητων απαιτήσεων απαιτήσεών τους που απορρέουν από συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας και αφορούν τις αποδοχές συγκεκριμένης περιόδου (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, C-201/01, Walcher, Συλλογή 2003, σ. I-8827, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η εφαρμογή εθνικού κανόνα που αποσκοπεί στην αποτροπή των καταχρήσεων δεν μπορεί να θίγει την πλήρη αποτελεσματικότητα και την ομοιόμορφη εφαρμογή των διατάξεων της Ένωσης εντός των κρατών μελών (προπαρατεθείσα απόφαση Walcher, σκέψη 37).

27 Ούτε ο σκοπός του άρθρου 12, στοιχείο γ, της οδηγίας 2008/94 ούτε ο κοινωνικός σκοπός της οδηγίας αυτής διακυβεύονται από εθνική διάταξη η οποία, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, περιορίζει την κατηγορία των εργαζομένων που αποκλείονται από το ευεργέτημα της εγγυήσεως όσον αφορά την ικανοποίηση των ανεξόφλητων απαιτήσεων σε εκείνους τους εργαζομένους οι οποίοι κατείχαν ουσιώδες μέρος της οικείας επιχειρήσεως και άσκησαν σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως αυτής εντός του εξαμήνου προ της υποβολής της αιτήσεως για τη θέση της εν λόγω επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση. Συγκεκριμένα, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αποκλείεται ο εργαζόμενος στον οποίο δεν παρασχέθηκε το ευεργέτημα της εγγυήσεως να είναι υπεύθυνος για την αφερεγγυότητα της εν λόγω επιχειρήσεως.

28 Κατόπιν των ανωτέρω, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 12, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 2008/94 έχει την έννοια ότι επιτρέπει διάταξη του εθνικού δικαίου αποκλείουσα μισθωτό εργαζόμενο από το ευεργέτημα της εγγυήσεως όσον αφορά την ικανοποίηση των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών εργαζομένων με την αιτιολογία ότι κατείχε, μόνος του ή από κοινού με τους εγγύτερους

συγγενείς του, ουσιώδες μέρος της οικείας επιχειρήσεως και άσκησε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως αυτής, εντός του εξαμήνου προ της αιτήσεως για τη θέση της εν λόγω επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 12, στοιχείο γ΄, της οδηγίας 2008/94/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (κωδικοποιημένη έκδοση), έχει την έννοια ότι επιτρέπει διάταξη του εθνικού δικαίου αποκλείουσα μισθωτό εργαζόμενο από το ευεργέτημα της εγγυήσεως όσον αφορά την ικανοποίηση των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών εργαζομένων με την αιτιολογία ότι κατείχε, μόνος του ή από κοινού με τους εγγύτερους συγγενείς του, ουσιώδες μέρος της οικείας επιχειρήσεως και άσκησε σημαντική επιρροή στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως αυτής, εντός του εξαμήνου προ της αιτήσεως για τη θέση της εν λόγω επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση.

(υπογραφές)